

3.9. 2023; 13. neděle po sv. Trojici

Píseň: Svítá 125 (NEZ 4) *Jen ty, Pane můj*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za prázdniny, odpočinek, dovolenou. Děkujeme za dlouhé večery a chladné noci.

Děkujeme za léto, cestování, změnu. Za mnohá setkání, slova, která jsme mohli říkat i slyšet, za to, kdy jsme si s někým padli do noty, rozuměli si.

Děkujeme, že jsme mohli zažít ticho přírody, dívat se na hvězdy. Děkujeme za návraty domů. Za to, že se máme kam vracet.

Díky, že jsi v tom, co žijeme, co prožíváme, i v tom, z čeho máme strach... nějak s námi.

Možná věříme jen trochu... ale i proto jsme tady. Chceme ti věřit, pomoz nám, prosíme.

Amen.

Čtení 1Sa 1,1-8

Píseň: Svítá 480 (NEZ 252) *Vstup (Čeká mne den)*

Dnešní příběh je o začátku.

Začínáme: nový školní rok...

taky po prázdninové pauze začne nedělní škola, dneska začneme prvním příběhem. Otevřeli jsme novou biblickou knihu, 1Sa. Jsme zváni do další etapy dějin Božího lidu (byly knihy Mojžíšovy, Jozue, Soudci).

K začátku patří narození, začátek nového života.

Ale – se začátkem nového života (početím a narozením miminka)_to v Bibli nebývá samozřejmé. (ani v současnosti to není samozřejmé)

Text: 1Sa 1,9-20

Kázání:

otázky:

plánovali jste si něco na prázdniny, na léto? Vyšly vám plány? Pokud, co nevyšlo...?

A v životě obecněji – komu vždycky všechno vyšlo?

(jestli někdo chcete říct... nebo na to jen myslet, vzpomenou si...)

Chana a Elkána si moc přáli miminko a dlouho to nevycházel...

Cizí slovo: **koncepce** (možná je známe v opozitu – anti-koncepce)

vysvětlení ze slovníku:

* početí, oplodnění;

* pojetí, rozvržení, představa, základní hledisko, vedoucí idea, myšlenková osnova (plán)

(když jsem začala chodit do první třídy... ještě tzv. „stará koncepce“)

Chana a Elkána mají plán, **plány do budoucna** (koncepti, můžeme říct cizím slovem) – budeme mít dítě (resp. děti). Ale jejich plán nevychází.

Ptala jsem se na plány na prázdniny... něco nevychází. Více či méně známe všichni, že něco nevychází. A někdy to hodně bolí.

Snažíme se, neděláme nic špatně, nežijeme hůř než někdo jiný (komu se daří)... přichází hořkost, frustrace, zklamání.

Příběh o narození Samuele je krásně nadějný – ale pro někoho je možná dost bolestivý.

Někdo vnímá: mně se v životě taková milost vyhnula... (a nemyslím jen milost narození dítěte, jsou různé jiné bolesti, nemoci, postižení, trápení... které (si) neseme)

Elkána a jeho rodina, obě ženy a děti jedné z nich, chodí každý rok do kostela, do svatyně v Šílu, je to tak pravidlem. **Pro Chanu** je tato každoroční cesta bolestivá. Jdou do svatyně, do kostela,

modlí se k Pánu Bohu, oběťují, děkují... Jednou se už Chana, její jméno znamená „milost“, neudrží a rozpláče se. Hořkost, kterou má v duši, vyleje před Pána Boha.

Někdy nám nezbyvá nic jiného než slzy, tekutá bolest.

Chanu pozoruje kněz **Élí, místní farář**. Vidí ženu, která usedavě pláče a usoudí, že je asi opilá... Někdy jsme my faráři trochu nedovtipní.

Nicméně – aspoň si jí všiml a lehce svérázným způsobem nabídl pomoc.

Chana pak vylila svou bolest a prosby i na něj.

„Jdi v pokoji, Bůh Izraele ti dá, zač jsi ho tak moc prosila.“

(někdy bych jako farář chtěla tohle umět – vyřídit jasné poselství naděje, předat pokoj...)

Dnešní příběh je plný komunikace, interakce. Mluvení (nejen slovy) – mezi lidmi i s Pánem Bohem.

1. V dějství před příchodem do kostela to byla Elkánova rodina – jeho dvě ženy a on.

2. V dějství v kostele spolu komunikují Chana a Pán Bůh a Chana a kněz Élí.

3. A pak přijde dějství doma: Elkána pozná svou ženu a ona otěhotní.

(biblické sloveso poznat – mít sex)

Příběh je taky plný jmen, která vypovídají o svých nositelích:

Jméno **Samuel** znamená **Vyslyšel Bůh**.

Elkána (Bůh vytvořil): ač nepatří „geneticky“ do Izraele, přece z něj Bůh vytvořil člověka víry.

Chana: Milost, Přízeň (Ž 77,10), prosba o přízeň (Jb 9,17).

Penina: Perla (v hebrejštině souvisí toto slovo se slovy jako základ, opevnění, vřdce – ona se tedy cítí jako „perla rodiny“ a základ její další budoucnosti).

Élí: Vyvýšený, Obětník;

Nakonec kousek kázání faráře Jiřího Štorka (z 31.12. 2000)

„...Budoucnost církve a křesťanství se pak pohybuje někde na té přímluvné modlitbě nebo na té prosebné rovině, přímluvě jako takové.

Tam, kde je mdloba a slabost, tam povstává odvaha a doufání, protože se ocitá na správné adrese. Mohli bychom povědět, že – proti všem sebevědomým tvrzením mnohých křesťanů – naděje v tomto světě se otevírá pro nemanželské děti, pro neúplné rodiny, pro národy, které nemají zastoupení ve světových bankách, v misích a ve všelijakých radách a uniích. Budoucnost je pro ženy, které nemohou udržet plod, a pro muže, kteří nejsou schopni plodit děti. Pro homosexuály.

Prostě – židovská a křesťanská vize budoucího světa se neobejde právě bez takových.

Možná, že je to rysem bláznovství, které se dál bude jevit lidem jako něco nezřízeného. Ale takové už Boží milosrdenství je...”

Pane Bože, děkujeme za naději.

Prosíme za ty, komu naděje schází. Prosíme, abychom byli citliví k bolesti druhých.

Na závěr: – podejte ruku sousedovi (sousedům) a něco mu popřejte do začátku nového školního roku (nebo prostě do dalších dnů) – a pokud nevíte, jak se soused jmenuje, tak se nejdřív představte navzájem (jména jsou důležitá nejen v biblických příbězích)

Píseň Svítá 481 (NEZ 273) *Mezizpěv (Nám radostí)*

Požehnání: Neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš. (Joz 1,9)

Píseň: Svítá 484 (NEZ 295) *Závěr (Za to, že v stromech)*